

„Heteira úgy tud az érzelmekről írni, mint nagyon kevesek.”

– Mircisz Viktória

TÜNDÉRALKU

fine
selection

H E T E I R A

HETEIRA

TÜNDÉRALKU

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

I.
ÁLL AZ ALKU!

I. FEJEZET

Delvin

DELVIN ELŐL FÉLREUGROTTAK A FÁK. Kész szerencse, mert a fiú nem volt képes még arra is figyelni, hogy törzseket vagy kiálló gyökereket kerülgesen. Semmire sem bírt figyelni, csak az érdekelte, hogy túl szűk lett minden odahaza, sőt, túl szűk lett a világ. Szűk ez az élet. Évek óta várta a Pillanatát, várta, hogy megtudja, mivé változik, de a természetanya megfosztotta mindentől, amiben reménykedett, amikor kiderült, hogy tündér a másalakja.

Zsibongott az erdő, neszek, szagok és érzetek egész sora bombázta, erősebbek lettek a fények, hangosabb a világ, és az agya nem akart lépést tartani mindezzel, nem akarta befogadni a sok újdonságot. Pedig várta ezeket. Kíváncsi volt, mi az a *több*, amit a Pillanat után érzéklni fog. Akadt olyan, aki jobban hallott, másnak a szaglása lett kifinomult. Delvin most mintha mindent megkapott volna, és ez a minden letaglózta.

Sziklaperemhez ért, az izmai belesajdultak, olyan hirtelen torpant meg.

Elterült alatta a város. Élesen villantak az ablaküvegek, harsányzölden a házak körül a fű, vérpirosan a tetők. Milyen érzés lenne leugrani? Megtartaná az új tündérszárnya? Mit bírna el a másalakja?

Delvin nyelt egyet. Félelem szűkölt a lelke mélyén.

Nem fog ugrani.

Bakancsos léptek roppantak a fák alatt. Fűszeres vadszag, hús és vér és valami csípősen édes illat előzte meg az érkezőt. Gyömbér. Delvin megborzongott. Nem akart társaságot, nem akarta, hogy bárki is meglássa. A fejére rántotta a kapucnit, és lekucorodott az egyik kimagasló sziklához. Eltűnni, beolvadni, észrevétlenné maradni... ezt akarta.

Pedig olyan régóta találgatott, hogy mi lesz a másalakja! Farkas? Medve? Mindkettő túl nagy és túl vad. Talán álmodozott róluk, de őszinte pillanataiban belátta, hogy nincs rájuk esélye. Akkor róka? Azzal kibékült volna. Viszonylag ritka errefelé, de akiket ismert, azokkal mindig megtalálta a közös hangot. Esetleg vadmacska, mint a szülei... Nesztelen, gyors és pontos.

De hogy tündér...? Erre sosem gondolt! Ebből rohadtul nem kért!

A léptek közel értek, szinte dübögtek Delvin fülében. Magas, erős, súlyos. Farkas másalakú lesz. Vagy medve. Nem, mégis inkább farkas, a Delvin orrába fészkelődött illat ezt suttogetta. Nem mintha farkasokat szaglászott volna eddig – pedig akadt, akit szeretett volna... –, vagy legalábbis nem ezekkel a kifinomult, új érzékszervekkel, mint most.

Az illető kiért a fák közül, és megtorpant a sziklák előtt. Delvinnek torokán akadt a lélegzet. Pont az a kortárs segítő volt az, a farkas KS, akiről túl sokat álmodozott. Kőszirti Rikke. Delvin nem akarta, hogy a férfi így lássa, pedig tudta, hogy előbb vagy utóbb találkozhatnak majd az iskolában, még akkor is, ha ezután soha nem fog a csoportjába tartozni. Nem mintha Rikke valaha is *mondott* volna valamit a tündérek ellen – de amikor a kortárs segítők általános eligazítást tartottak a közelgő Pillanatról, és szóba kerültek a tündérek is, süttött belőle az elutasítás.

Minden jelentős állatalakot képviselt valaki, de igazi tündér persze nem jött el az iskolába. Delvin nem tudta, melyik KS veszi őt a szárnyai alá, mert valódi szárnya egynek se volt. Nemhogy csoport, egyetlen tündér sem jár rajta kívül az iskolába!

Különleges – az anyja ezzel biztatta, amikor először alakult át. Delvin meg a hirtelen született, másalakjával kötelezően járó őszinteségével felelt rá: „Különleges? Hogy rohadna meg a természetanya, ez inkább katasztrofá! Vissza akarom csinálni!” A nappaliban álltak, az egész alakos tükör előtt, ahol Delvin a Pillanatot várta. Látni akarta a másalakját – most meg azt kívánta, bár ne látná senki soha. Az apja sajnálkozva hümmögött, az

anyja a fejét csóválta, Delvin pedig nem bírta tovább a tekintetük mélyén megbújó kíváncsiságot. Elrohant – de nem azért, hogy itt az erdőben újabb ismerősbe fusson!

– Hol vagy? – kérdezte Rikke. Kellemesen mély hangja volt, Delvin mellkasában zsi bongott a visszhangja. – Érzem a szagod. Hallom a szíved. Ne bújócskázz!

Delvin felnézett rá. Rikke majdnem vele szemben állt, az izmai megfeszültek. Szép férfi volt. A tekintete ide-oda cikázott, mintha nem venné észre, ahogy a szikla tövében kucorog. Delvin új, alakváltásra alkalmas sötét nadrágot és kék pulóvert viselt – nem valami jó rejtőszínek. Lassan tápáskodott fel. Megrúgott közben egy követ, és Rikke azonnal reagált, ahogy odébb gördült. Felé kapta a fejét, de nem rá nézett.

Lehetséges volna?

– Kaméleonná változtál, vagy mi van?

Delvin visszanyelte a választ, hogy *senki* sem változhat kaméleonná, mert amikor utoljára ellenőrizte, a kaméleonok még nem voltak emlős ragadozók. Inkább megpróbált ezúttal csendesesen lépni. Libbenni. Elvégre van szárnya. Rikke elé került, megállt vele szemben. Emberként most világosbarna szeme volt, bár másalakban zölden világított. Delvin elhúzta az arca előtt a kezét, és egy pillanatra úgy tűnt, a farkas nem vette észre, de amikor újra mozdult, Rikke elkapta a csuklóját.

Erős, meleg volt az érintése. És mintha vadászösztönök vezették volna, azonnal leterítette Delvint. Ő nyekkent egyet, egy kő beleállt a lapockájába, ami újszerű fájdalomhullámot szült – nyilván a veszett szárnyak miatt –, és Rikke talán megérezte az összerezzenését, talán másért, de azonnal engedett a nyomáson, hogy Delvinnek kényelmesebb legyen. Melegség fészkelte a gyomrába a gondolatra.

A férfi most már a szemébe nézett. Most már látta, és Delvin bőre bizsergett a tekintete meg az érintése erejétől.

– Te... tündérré változtál. – Nehéz lett volna eldönteni, hogy Rikke ezt mondja vagy kérdezi. Delvin nem tartotta valószínűnek, hogy emlékszik rá a suliból. Igaz, a KS-ben jó eséllyel számontartották a Pillanathoz közeledő végzősöket. Delvin persze ennél korábról emlékezett Rikkére, de a farkas akkoriban keresztülnézett rajta.

– Hogyan kaptál el? – kérdezte.

– Testhő meg légmozgás. Ezekre nem figyeltél, amikor láthatatlanná tetted magad.

– Nem akartam láthatatlanná válni – vágta rá Delvin –, azt akartam, hogy senki se vegyen észre.

Rikke kicsit megdöntötte a fejét.

– Az én fülemnek ez úgy hangzott, mintha ugyanazt mondanád, de fő, hogy te hiszel a különbségben.

Elengedte Delvint, és kicsit hátramoszdult, guggolásba helyezkedett előtte. Stablnak látszott. Erősnek. Piszok jóképű volt, szinte igazságtalanul jóképű. Delvin tekintete elidőzött a szabályos, férfias vonásokon meg a sűrű, barna tincseken. A KS-ek általában két-három évvel voltak idősebbek a végzősöknél, még tisztán emlékeztek a Pillanat és az első alakváltás sokkjára, de már annyira jól érezték magukat a másalakjukban is, hogy tudjanak segíteni az újoncoknak. Néha, a kínos kérdések esetén, jobb egy kortárs, mint egy családtag. Máskor meg a családban nincs is olyan másalak, és az egyetlen esély a KS...

Rikke idősebb volt az átlagos KS-eknél. Delvin még emlékezett arra, amikor ő volt iskolás, a bátyja évfolyamtársa. Aztán felnőtt, eltűnt a városból, majd a semmiből visszajött, és elterjedt egy csomó pletyka róla meg a családjáról, annyiféle változatban, ahányan mesélték. Volt, aki szerint leégett a házuk, és mindenki ottveszett, más esküdött rá, hogy csak elköltöztek, de a farkasok nem hagyják ott a földjüket, úgyhogy Delvin végül úgy döntött, vagy személyesen deríti ki az igazságot, vagy sehogy. Ezek után nyilván sehogy, elvégre nem lett farkas, hogy Rikke iskolai csapatába kerüljön.

– Egyedül akartam maradni – mondta, és csak amikor Rikke megadón felemelte a kezét, akkor ébredt rá, hogy úgy hangzik, mint egy dacos kisgyerek.

– Rendben, csak tudni akartam, hogy nem esett-e bajod... Persze, miért esett volna? Úgy tűnik, szinte kettő perccel az első alakváltásod után láthatatlanná változtál. Elég ütős alkuidd leszel... – Egyszerre tűnt feszültnek és lenyűgözöttnek.

Delvin az alku említésétől tiszta idiótának érezte magát. Hogy a gyökerbe feledkezhetett meg arról, hogy ezután tud varázsolni?

– Gondolod, hogy el tudnám érni egy alkuval, hogy ne legyek tündér?
– Ne légy tündér? – ismételte Rikke értetlenül. – És mégis mi akarnál lenni helyette? Örökre gyerek?

Delvin arca lángba borult. Oké, idáig nem volt meg a másalakja, de már tizennyolc éves! Nem gyerek már, nem, és kész!

- Pedig elég gyerekesnek hangzol – jegyezte meg a farkas.
- Ezt nem akartam hangosan is kimondani – motyogta Delvin.
- Tipikus tündér... – csóválta a fejét Rikke.

Delvin összehúzta magát. Hát ez az! Látott már ilyet, úgy öt éve lett egy tündér a suliban. Nyári születésű lány. Kicsinálták. Egy tündér képtelen hazudni, és néha olyan rohadt nehéz csendben maradni! Azt a lányt sarokba szorították – csupa nagyobb állat –, kérdésekkel bombázták, amíg már nem tudta visszanyelni a feleletet. Ocsmány, megalázó kérdésekkel.

– Nem akarom ezt... nem akarok kiszolgáltatott lenni – suttogta Delvin. Rikke most együttérzőnek látszott. A vállára tette a kezét, Delvin belezdült az érintésbe.

– Szerintem hamar félelmetessé válsz majd. Nagy a varázserőd, még úgy is érzem, hogy már nem viseled a másalakod.

Delvin rábámult. Meglepte az elismerés. A farkas elengedte a vállát, felállt, és keresztbe fonta a karját. Szinte védekezőnek látszott. Másfelől meg a hülye karizmai szépen kidomborodtak így, és Delvin tekintete elkóborolt rajtuk.

– Egyáltalán nem mutogattam szándékosan a karomat – mondta Rikke. Leengedte a karját, és vöröslött az arca. Delvin nyelt egyet. Megint hangosan gondolkodott.

– Rohadtul nem is né... – A torkára forrt a hazugság. Ettől ismét felángolt benne a pánik. Most akkor soha többé nem lesz képes megvédeni magát? – Nem *mondtam*, hogy direkt mutogatod, csak hogy látványos. És gondolom, ezt te is tudod magadról.

– Na, gyorsan tanulsz. Okosnak látszol, hamar belejössz majd a tündér-szócsavarásba.

– Tündér-szócsavarás? – Ez a dicséret ellenére is sértőnek tűnt.

– Szerintem ideje hazamenned. – Úgy látszott, a farkasban bekapcsolt a kortárs segítő. – A suliban ki fognak utalni neked egy mentört.

– Lehetnél te is a mentorom.

– Nem mennél velem sokra.

– Már nézni is jó téged – vágta rá Delvin. Rikke lehunyta a szemét. És már kezdett olyan vörös lenni, hogy Delvinben felmerült, ez nem káros-e az egészségére.

– Menj haza, mert nem állok jól magamért... – morogta a farkas. Megfordult, és elindult vissza a városba vezető út felé. – Beszólok a központba, hogy rendben vagy.

Hát ezért volt itt, ezért kereste meg! A kortárs segítők ügyeletben is voltak, mert az első alakváltás után sok kölyök elszalad otthonról. Ijedtében, bánatában, dühében vagy mulatságból. Delvin nem egyedi. És Rikke sem tekint rá egyediként.

Lenyelte a könnyeket, és elindult hazafelé. Van, ami elől nem tud elfutni.

Nyilván nem kapott kortárs segítőt. Az egyetlen kortárs tündér a környéken, akiről Delvin tudott, az a lány volt pár évvel ezelőttről, és ő hamar elment az iskolából. Delvin nem hibáztatta. De most, amikor ott várt rá az iskolai pszichológus szobájában ez az öregasszony, megfeszültek az izmai.

Neki miért nem jár az, ami másoknak igen? Azt akarta volna, amit a farkasok megkaphatnak... Délelőtt látta Rikkét az egyik folyosón. Találkozott a tekintetük, és Delvin egy pillanatra minden sejtjével azt kívánta, hogy jöjjön oda hozzá. Persze nem jött, helyette valamelyik fiatal farkas-hoz ment oda, és vele kezdett beszélgetni. Ennyit a tündérek varázserejéről: ezek szerint van, amit azzal sem képes elérni.

Rikkének búcsút inthet, neki ez a néni jutott... Linnea – ezen a néven mutatkozott be. A vezetékneve csak a város neve volt, Kolborg Tündér Linnea, mintha a Pillanat előtt nem is létezett volna, most meg nem lenne más az életében, csak a saját tündérsége. Ez a gondolat is megijesztette...

Linnea lassan tápázkodott fel a fotelból, mint akinek nehezebbre esik a mozgás, és vizeskék szemmel méregette Delvint. A fiú visszabámult. Olyan volt az asszony arca, mint a rizspapír: vékony és ráncos. A haja

egészen fehér, rövid, mindenfelé meredt, a keze viszont erős, nem reszketett, ahogy kezét fogott vele. Száraz és langyos volt a tenyere.

– Hadd lássalak! – mondta a nő. A hangja sem árulkodott a koráról. Mély és erős. Szigorú.

Delvin elbizonytalanodott. Mi a feladat? Körbe kellene fordulnia, mint valami ruhapróbán? Vagy a tündér a szemüvegét keresi, hogy jobban lássa?

– A másalakodat mutasd! – utasította az asszony.

Ja, hogy az... Hát, ez nem fog menni.

Delvin egész este próbálkozott. Újra beállt az egész alakos tükör elé, megfeszítette az izmait, de semmi. A Pillanat mindenkinek a tizennyolcadik születésnapján, a születése percében jön el. Akadt, aki hatalmas ünnepséget rendezett hozzá. Az egyik lány az évfolyamán, Lid meghívott mindenkit, hogy nézze, hogyan vált alakot életében először. Bizar volt. És kissé szexi. Lid pumává változott, és jól állt neki a másalakja.

Delvinnek sosem jutott volna eszébe társaságot hívni erre a napra, még közeli barátokat sem. Lid szerint társaság előtt megélni a Pillanatot a magabiztosság jele. Hát, Delvin már ezelőtt is tudta, hogy nem elég magabiztos. De igenis jól döntött. Képtelenség lett volna elviselni, ha ennél is több ember liheg a nyakába.

A bátyja hazautazott a szülinapjára, és Delvin ezért hálás volt. Tomek előző este arról győzködte, hogy az egész másalak idővel elveszti jelentőségét. „Persze, most izgulsz miatta, és a főiskolán még foglalkoznak ezzel az emberek, de aztán szépen kisimul minden. Úgyis emberalakban éled az életed nagy részét.”

A féltestvérének abban igaz volt, hogy az emberalak kötötte őket össze. Így tudtak egymással kommunikálni, így éltek a családok, és nemcsak azért, mert a gyerekek emberek maradtak, hanem azért is, mert akadtak bőven vegyes párok.

De a másalak azért mégiscsak számított: illeszkedett az ember tulajdonságaihoz és igényeihez. Egy vadmacska szívesen járta a maga útját, egy farkas meg nem bírt hosszabban meglenni egyedül. Delvin szülei mindketten vadmacskák voltak, és szerettek együtt fára mászni másalakban. Tomek erre csak fintorgott. A gyerekkora felét az apjánál töltötte, és Delvin úgy érezte, nem rajong azért a meghitt, mély kötődésért, ami az anyja

és az új férje között kialakult. Delvin megértette. Mégiscsak az ő békés otthona volt az ára.

Tomek a Pillanat estjén nem próbálta azzal biztatni, hogy idővel senkit sem érdekel majd a másalakja. Egy tündér esetében ez mindig számítani fog.

Delvin nem talált túl sok információt a tündérekről. Az olyan gyakori másalakokról, mint a farkas, a róka vagy a hiúz, könyvek jelentek meg. A ritkábbakról is akadt egy-egy beszámoló, cikk, blog, de ha más nem, legalább egy főiskolai diplomamunka. Delvin az elmúlt fél évben átnyálazta miattuk a városi könyvtár fizikailag elérhető és digitális állományát is. Mindent ki akart deríteni, amit lehetett, mindenre fel akart készülni. De a tündéreket túl nagy titok övezte.

Most itt állt egy előtt, akinek éppen ez lett volna a dolga, hogy feleljen a kérdéseire. Igaz, hogy nem kortárs segítő, de azért valamit csak tud mondani.

– Miért nincsenek önségítő könyvek a tündéreknél? – kérdezte Linneától. – Tudja, ami a farkasoknak alap, vagy amit egy friss medve másalakú megvehetne magának.

– Mert ha mások írják rólunk, nem lesz igaz, ha mi írjuk magunkról, túl igaz lesz – felelt a nő. – Keresd meg magadban a tündért!

– Nincs bennem semmi tündér! – vágta rá Delvin. Nem volt hazugság, még ha tényszerűen igaz sem volt, mert őszintén hitt ebben. Pontosabban őszintén nem hitt a saját tündérségében.

Linnea hümmögött, és úgy méregette, mintha valami egészen izgalmas kirakós került volna elé, vagy olyan szó a szombat délutáni keresztrejtvényben, amit nem tud azonnal, és ez a váratlan kihívás felpezsdítené.

– Tudomásom szerint a legtöbben a Pillanat után élvezik a tündérségüket.

– A Pillanat után? Ezek szerint én távolabbra látok náluk...

Linnea zavaróan lelkesnek látszott.

– Mitől félsz? – kérdezte.

– Hogy nevetségessé válok. – A válasz kéretlenül szakadt ki Delvinből. Gyűlölte érte magát is, és a természetanyát is, akinek az ereje erre kényszerítette.

– Miért válnál nevetségessé?

– Mások erős és lenyűgöző állatok a másalakjukban, én meg valami szárnyas, torz izé lettem.

– Szárnyas, torz izé? – Linnea felvette a másalakját.

Tündérként magasabbnak és vékonyabbnak látszott. Kecesebbnek. Eltűnt a kor súlya a tagjairól, a tartásából. Rövid haja most ezüstnek tűnt, nem fehérnek, a fülei hegyesek lettek. No és a szárnyak. A szárnyak szélesek voltak, erősek. Erek szótték át őket, közöttük ezüstfehéren ragyogott a bőr, hatalmasnak mutatták az asszonyt.

Delvinben tisztelet ébredt. Mivel idáig nem találkozott tündéralakot viselő tündérral – az a lány régen nem alakult át –, nem tudta, hogy ez most valamilyen új, fajtaösztönből származó reakció, vagy pedig a tündérek ilyenek. Tiszteletet vívni ki pusztán a hegyes fülükkel (és a szárnyakkal). Nyelt egyet.

– Mutasd magad, fiú! – parancsolta Linnea. A hangja is más volt, a természetanya ereje rezgett benne. Delvin behúzta a nyakát, megfeszültek az izmai. Hegyezzük a füleket! Elő a szárnyakat! Nem történt semmi.

Linnea visszaalakult, de nem látszott különösebben csalódottnak. Sőt, nyugtalanító módon továbbra is lelkesnek mutatkozott, amiért Delvin máris elhasalt.

– Mitől félsz még? – kérdezte. Delvin visszanyelte az első, ösztön szülte választ, mély levegőt vett, kényszerítette magát, hogy ezeket mondja:

– A fájdalomtól, hogy elveszítem egy szerettemet, hogy megcsíp egy pók. Tartok a pókoktól. Tök kínos, és szerintem nem múlt el, hiába lettem rettenthetetlen tündér.

– Rettenthetetlen lettél? Kezd alakulni.

– Nem úgy... – Nem bírta kimondani. Szóval úgy értette. Gyűlölte az érzést, ahogy a hazugság a torkára forr. Mint egy marok, ami rászorít, és addig fojtogatja, amíg igazat nem mond a hazug szavak helyett. – Pontosan ettől félek! Ettől a faggatástól, és hogy nem tudom, hova a veszett természetanyába meneküljek előle!

– Vigyázz a szádra, fiatalember! Nem kedvelem a káromkodást.

– Akkor is! – Delvinben kavargtak a szavak. – Akkor is félek, hogy ellenem fordítják az igazságaimat.

Linnea nem felelt. Oké, Delvin nem tett fel kérdést, de akkor is bosszantó, hogy ennek a nőnek annyi önuralma volt, hogy nem szakadt ki

belőle egy rakás – túlságosan is őszinte – gondolat. Vajon száz év kell hozzá – Linnea ránézésre megvan annyi –, hogy az ember ennyire megnyugodjon, vagy előbb is esélye lenne elsajátítani?

– Tudod, miért nem hazudhatnak a tündérek?

– Gondolom, mert a természetanya pikkel ránk.

– Komolyan azt hiszed, hogy ez valamilyen hátrány?

– Hát, a szarkazmustól elbúcsúzhatok az életem hátralévő részére!

Linnea felnevetett. Megifjodott tőle az arca, emberibb volt, mint eddig bármikor.

– Ó, dehogya! És úgy látom, nem kell száz évig várnod arra sem, hogy visszanyeld a kényelmetlen válaszokat.

Delvin kimelegedett. A gyökérvilágba, hogy már megint ki kellett mondania a gondolatait!

– Az igazmondás nem ok nélküli. Hatalmas erő rejlik a tündérekben. Inkább úgy mondanám, hatalmas *lehetőség*. Mert akad, aki nem tud természetanya ereje után nyúlni. Más meg mintha erre született volna...

– Mind erre születünk, nem? – szólt közbe Delvin. – A másalak tudtommal pontosan az, amire születünk.

– Tündérnek lenni igen. Alkudni? Ebben nem egyformák a tündérek sem. Ez egy képesség, amit tanulni, csiszolni kell, és még utána is lesznek különbségek. Az alku hatalmat ad, és legyünk őszinték, a tündérek szeretnek is élni ezzel a hatalommal. Semmit sem tesznek a többiek két szép szeméért. Nem képesek rá. Természetanya így éri el, hogy egészen pontosan mondjuk ki, mit várunk el cserébe. Mivel a tündérek szeretnek... játszani másokkal.

– Mármint... most tényleg azt mondta, hogy a tündérek rosszindulatúak?

Linnea elmosolyodott.

– Senki sem bújhat ki a bőréből, fiam, és a tündérek mindig kutatni fogják mások vágyait, és mindig olyan választ kínálnak rá, ami nekik maguknak értékes. De jó és rossz csak nézőpont kérdése. És néha ez a legnehezebb. Nézőpontot váltani.

Delvinnek már az is elég nehéz volt, hogy ezt a pár mondatot feldolgozza, de rábólintott. Linnea folytatta:

– Mindenesetre egy fiatal ember és egy dörzsölt tündér alkuinak mindig az ember lesz a vesztese.

És vajon egy fiatal tündér milyen alkut kötne? Delvinnek görcsbe rándult a gyomra, ahogy eszébe jutott, hogyan beszélt Rikke az erejéről.

– Miért kellene, hogy egy alkuban valaki veszítsen?

– Az kell, hogy valaki nyerjen. De ahol nyer az egyik, ott könnyen megeshet, hogy veszít a másik...

Delvin felsóhajtott. Aggasztották az alkuk. Rendben, ha rájuk gondolt, valami birizgálta a tarkóját: kíváncsiság, vágy, érdeklődés. Talán... kipróbálná. De csak úgy, hogy ne legyen belőle baj.

– És most lássuk a képzésed alapvető szabályait. Az első hónapokban tiltott az alkukötés – jelentette be Linnea. Delvin összerezzent.

– Miért?

– Addig semmiképpen sem engedélyezem, amíg ki nem tanulod a nyelvet.

– A nyelvet?

Ez jobban hangzott, mint a tündér-szócsavarás, de még most sem értette, miért fontosak ennyire a szavak.

– Hogy azt mondd, amit tényleg akarsz, olyasmire kötelezd magad és a másikat is, amit be tudtok tartani. Láttam már olyan alkut, amit a tündér sem szeretett volna végigvinni, de már kimondta, és nem volt visszaút.

Delvin torka összeszorult.

– És olyankor mit lehet tenni?

– Léteznek olyan tündérek, akik képesek szétbogarazni természetanya szálait és más alkuit átszőni – magyarázta Linnea türelmesen.

Delvin maga köré fonta a karját. Túl sok... Ez az egész túl sok és túl nehéz...

– Képzem, annak milyen ára lehet...

– Néha a szabadság mindennél értékesebb.

Delvin az égre emelte a szemét. Nem állt készen ennyi bölcsességre egy órán belül. Linnea visszatért a szabályokhoz:

– Tehát az elején nincs alku, de aztán, ha belekezdted, elvárom a gyakorlást! Hogyan lennél képes kiismerni a varázserődöt, ha nem próbálgatod?

Az izmok sem maguktól fejlődnek. Viszont gyerekekkel sosem köthetsz alkut. Akkor sem, ha két nap múlva betölti a tizennyolcat. Ezt a törvények is tiltják. Az első hónapban hetente kétszer találkozunk, aztán meglátom, hogyan fejlődsz. A továbbtanulási terveidet is szeretném átbeszélni veled.

– Miért?

– Mert többféle lehetőség közül is választhatsz. Egy erős mester többet nyújthat neked, mint egy közepes felsőoktatási intézmény, viszont ha nem ismered ki az embereket, nem tudsz jó alkukat kínálni nekik. De még nem kell döntened – mosolyodott el Linnea. – Majd foglalkozunk ezzel is, ahogy a tündérközösségekkel. De mindenekelőtt hadd lássalak!

Delvin vett egy mély lélegzetet. „Ütős alkuid lesznek.” „Okosnak látasz, hamar belejössz majd.” „Mi akarnál lenni helyette? Örökre gyerek?”

Nézz magadba! Mi akarsz lenni? Örökre gyerek?

Ellazította az izmait, engedett a tarkójában bizsergő érzésnek. Az végigkúszott a gerince mentén, a lapockái megfeszültek, ahogy előtörték a szárnyak, a bőrén zsizsegett a változás. Aztán elcsendesedett. Delvin felnézett, és éppen Linnea elégedett tekintetét látta meg.

– Na ugye! Innen indulunk.

Rikke

RIKKE SOHA TÖBBÉ NEM AKART TÜNDÉREK KÖZELÉBE KERÜLNI – most mégis itt állt ez előtt a hátborzongató öregasszony előtt, és várt az ítéletére.

– Miért szeretné? – kérdezte a nő. Kolborg Tündér Linnea. Rikke nem először állt előtte, de szerette volna örökre elfelejteni a korábbi alkalmat.

És már megint egy tündér miatt kereste fel... Pedig ha lett volna egy kis esze, elmenekül Delvin közeléből, nem könyörög érte.

– A fiúnak nincs kortárs segítője – mondta rekedten.

– Miért gondolja, hogy szüksége lenne rá?

Rikke kihúzta magát. Nem lehet, hogy Linnea nem vette észre – most sem vette észre, ahogy évekkal ezelőtt sem...

– Mert retteg! – mordult. Elég jó érzéke volt az érzelmek kiszagolásához. Delvin erősnek tűnt, hatott az erdőre, de mégsem volt magabiztos. Rikke még mindig érezte a félelme torokszorító emlékét, és újra kölyök lett tőle ő maga is, kölyök és ügyetlen.

De most már felnőtt. Most már tud segíteni egy rémült tündérnek. Most már nem kell azt éreznie, hogy cserben hagy valakit.

– Delvin napról napra jobban érzi a helyét, és a megfelelő képzés után megtanul majd bánni a szavakkal, és egyáltalán nem kell félnie.

Linnea keresztbe fonta a karját, és az ajtó felé indult, mint aki lezárta a kérdést.

– A szavak nem segítenek, ha egy erősebb másalakú rátámad – szólt utána Rikke. Linnea arcán érdeklődés villant. Sőt, számítás.

Rikkében felvonyított a rettegés. Mi lesz, ha alkut akar tőle cserébe?

– De persze, maga a mentora – lépett most ő hátrébb –, és a kortárs segítőknek van éppen elég tennivalójuk. Nekem is ott vannak a farkasok.

Még csak nem is hazudott. Bőven volt dolga a saját csapatával.

Tudta, hogy már túl öreg kortárs segítőknek, és csak a múltjára való tekintettel hagyják, hogy itt legyen ebben a majdnem-falkában, ami segít kicsit oldani a magányt. Valójában már az előző tanév végén sem javasolták, hogy folytassa a munkát. Csak éppen közelgett Delvin Pillanata, és valami ostoba vágy meg remény hajtotta a fiú felé, ezért kikönyörgött még egy évet – de most már nem maradt semmi indoka, hogy a közelében legyen.

– Ha nem látja szükségesnek a fizikai képzést, nekem az sem gond – jelentette ki.

El kell Delvint engednie. Végül is a fiún mindig is látszott, hogy nem lesz farkas – sajnos Rikke sosem vonzódott farkasokhoz, pedig talán azzal minden problémája megoldódott volna.

Ideje végre itt hagyni Kolborgot, és nem egy tündérnek könyörögni egy másik miatt.

– Érdekes – mondta Linnea. Rikke gyomra megrándult. Összefonta maga előtt a karját. Aztán eszébe jutott, hogy Delvin azt magyarázta, biztos tudja, milyen jól néz ki ilyenkor. Szóval gyorsan leengedte. Cseppet sem akart tetszeni ennek a tündérvénasszonynak.

– Elnézést, hogy zavartam. – Kitérte az ajtót. Hátha utánaszól. Hátha így, hogy nem látja, Rikke mennyire *akarja*, már meg fogja adni neki.

– Tegyenek egy próbát! – szólalt meg Linnea. Rikke majdnem elmosolyodott, de erőt vett magán. Linnea a fejét csóválta. – Szeretem a hazugságokat. Igazán frissítő, ha már én nem élhetek velük.

Láthatóan nem várt választ, helyette úgy sétált ki az ajtón, mintha Rikke neki tartaná. Szerencse, hogy elment, mert Rikke nem tudott volna olyat felelni, amit egy ilyen idős asszony szívesen hallana.

Delvin késett. Már aranyszínűre csipkedte a fák levelét az alkony, és ferde pászmákat rajzolt a tisztás fűvébe, amikor Rikke végre megérezte a fiú közeledését. Nem volt ínycé, de az sem, hogy a szíve hevesebben dobbant a tündér közeledtének gondolatára. Nyugodtnak kellene maradnia. Nyugodtnak és fölényesnek.

A fiúnak nem kell megtudnia, hogy számontartotta a Pillanatát, hogy kikérte az adatait a titkárságról, és megérezte a jelenlétét az erdőben. Nem kell tudnia, milyen gyomorszorító volt, amikor ott feküdt alatta a pizse orrával, hamvasszőke tincseivel, hátborzongatóan éles arccsontjával – tündéralakban, de aztán az elolvadt, és csak egy lágy vonású kölyök maradt helyette.

Nem kell tudnia, hogy csalódottnak érezte magát. Pedig sem Delvin, sem a többi kölyök nem adhatja vissza a falkáját. Pár hónapig vele vannak, aztán elmennek főiskolára, visszatérnek a sajátjaikhoz, vagy egyszerűen csak nem tartanak igényt rá, ha már elég jól érzik magukat a bőrükben. Egy ideig célt és felelősséget adnak, lehetőséget, hogy fontosnak érezze magát. De nem adnak biztonságot. Nem adják vissza a családját.

Delvin se fogja.

A tündér végre kilépett a tisztásra. Sportruhát viselt, ahogy Rikke utasította, és úgy festett, mintha gyalog érkezett volna. Esetleg szárnyakon? Rikkét kíváncsiság csiklandta a szárnyak gondolatára. Senki másnak nincs olyan másalakja, amivel repülhet – vajon a tündérek mire képesek?

A fiú haja tündökölt az aranyló-narancsos fényben, tincsei rálógtak a fülére, de Rikke nem tudta kivenni a fejéből azt a pillanatot, amikor nyakon csípte pár hete, és még látszott a hegyes füle. Most teljesen emberinek nézett ki. Persze, emberi alakban is törekenynek tűnt, a léptei szökkenések, a mozdulatai libbenők. Hogy a gyökérbe nem tudta magáról egész életében, hogy tündér? Hogy a gyökérbe nem jött rá ő maga már akkor, amikor először szemet szúrt neki az iskola folyosóján?

– Késtél – mordult, amikor Delvin odaért elé. Azt nem tehetted hozzá, hogy „és túl jól nézel ki”.

– Távoli helyet választottál – vágta rá a fiú. Jókedv, kíváncsiság és izgatottság kellemes elegye lengte körül, az érzelmek visszhangja pezsgett Rikke nyelvének tövében. Benne is kellemes érzéseket szült. Lenyelte őket.

– Nem tűröm a késést.

– Nem szereted, talán. Tűrni elég jól tűröd, úgy látom – szemtelenkedett a kölyök. Tündérek... Rikke ökölbe szorította a kezét. Delvin úgy érthette a hallgatását, hogy nyugodtan folytathatja. – Ha nem tűrted volna, nem vársz meg itt. Már régen otthon ennél valami alig átsütött nyúlcombot, és ennyi.

– A szarvast szeretem – közölte Rikke. Nem tudta, miért tette. Nem akart ezzel a fiúval evésről beszélni, és nem akart közös evésre se gondolni. Delvin viszont rákacsintott.

– Megjegyzem! És mesélj, mit fogunk itt csinálni? Linnea azt mondta, rád bízta a fizikai képzésemet. Ami nem hülyeség, mert vagy százévesnek néz ki, szóval nem biztos, hogy elbírtá volna a szíve, hogy kitúrázzon ide az erdőbe. Mi mit keresünk itt? Van a városban egy csomó futópálya meg szabadtéri edzőgépek.

– Futni akarsz?

– Dehogyan akarok! De belőled kinézem, hogy megfuttatsz.

Rikke a fejét csóválta.

– Egészen pontosan mikor fogják beszerelni neked azt a szűrőt, aminek köszönhetően nem beszélsz lyukat az emberek hasába? – gúnyolódott.

– A szűrőm a szavaim igazságtartalmára vonatkozik, nem a mennyiségére.

– Bosszantó vagy.

Delvin rávigyorgott, és Rikke abban a pillanatban megértette, miért viselkedik így. Már azelőtt értette, hogy a tündér kimondta volna:

– Linnea szerint külön kérted, hogy edzhess velem, szóval annyira nem zavarhatlak.

– Ha tudtam volna, mire vállalkozom, nem kérem. – Vaskos hazugság, és Rikke hálás volt a természetének, hogy képes rá. Delvin pislantott egyet, érzelmek egész sora kavarodott fel benne, és Rikke abban a pillanatban nem tudta kiszűrni, hogy pontosan hogyan is érzi magát.

– Tehát mi a terved?

– Az erőnléti edzés fontos alap. Futás, jól mondtad.

Delvin körbenézett a tisztáson. Nem volt valami hatalmas, és a tündért elárulta a lebiggyedő ajka. Azért persze Delvin ki is mondta, milyen unalmasnak találja a gondolatot, hogy itt körbe-körbe szaladgáljon. Rikke rábólintott.

– Akkor otthonról futsz ide edzés elején, és haza a végén.

– Te nem vagy normális, az meg tíz kilométer lenne!

Delvin szeme aranyló fénnel ragyogott fel a nagy felháborodásban. Rikke kedvtelve figyelte.

– Tehát tíz kilométer futás, aztán itt egy kis közelharc, később rejtőzködés és menekülés az erdőben, és...

– És gyors, korai és fájdalmas halált halok – vágott közbe Delvin. – Ez a terved? Akkor miért nem téped fel máris a torkomat?

Rikke közelebb lépett hozzá.

– Szeretném, ha feltépném a torkodat? – Elmélyült a hangja, a farkas felkapta a fejét a lelke mélyén, a kíváncsisága, az *éhsége* nyilván kiragyogott a szeméből. Delvin nyelt egyet.

– Nem vagy... – Elfulladt a hangja. Rikkén végigbizsergett a vágy, hogy megtudja, mi forrt a torkára. Milyen hazugság? Nem vagy ijesztő? De Delvinen nem érződött rémület szaga. Nem vagy vicces? Természetanyára, nem is szánta viccnek... Nem vagy szexi...? Lehet, hogy nem kellene annak lennie, de mégis úgy érezte, mintha vibrálna körülöttük az egyre hűvösödő, kora esti levegő.

Ez lehet az oka annak, hogy Delvin nyakán lúdbőr pattogzott – mi más lenne?

– Idáig mit sportoltál?

– Csak azt, amit a legtöbb gyerek: bejártam a suliba. Bringán, gyalog, sítalpon. Mikor hogyan alakult.

Rikke végignézett a fiú ruganyos testén. Nem, idáig nem épített izmokat, az látszott. Talán csak néhány olyan jellegzetes, a kölykök között népszerű számítógépes játékkal játszott, ahol mindenféle másalakot ki lehetett próbálni. Igaz, abban azért volt mozgás is. Nem is csak a gyerekek szerették. Néha izgalmas valaki más bőrébe bújni.

Tündér viszont nem volt a játékban. Szerencsére.

Ha valaki tündéralakot akart felvenni, a játék megkérdezte, hogy valóban tündér-e. Ha arra kattintott, hogy nem az, közölte, hogy nincs jogosultsága ehhez a másalakhoz. Ha meg igent felelt, közölte, hogy hazudik, azaz nem tündér, tehát nincs jogosultsága ehhez a másalakhoz.

Biztos, hogy tündérek machináltak kicsit a játék tervezésénél. Ez a csavaros piszkálódás az ő sajátjuk volt.

– Gondolom, inkább játszottál, mint hogy kimozdulj.

– Ja, gondolom, a farkasok bezzeg születésüktől fogva birkóznak.

A mondat úgy szúrt Rikkébe, mint a tüske. És persze a legfájdalmasabb helyre döfött, gyerekkori emlékek villanását hívta elő. A béke, a biztonság idejét.

Ezt is egy tündér vette el.

Delvin nem tudhatta, ha tudta volna, biztosan nem teszi – de ez a gondolat most nem segített. Rikke a fiúra vicsorgott, megváltozott a világ, ahogy a farkas reagált a haragjára. Védekezett, védte Rikkét, saját magát, fenyegetéssel felelt a fájdalomra.

Delvin behúzta a nyakát.

Egy pillanatig nem hallatszott más, csak egy madár távolba vesző rikkantása. Köszöntötte az estét, és Rikke érezte a bőrén a kelő hold bizsergését. Éppen telihold volt, amikor amúgy is jobban fáj a magány, és ő nem értette, miért hívta el ezt a fiút, miért engedi a közelébe. Széttépni kellene, nem arra vágni, hogy nézegethesse, szaglászhasssa... Tündér. Kegyetlen és tūpontosan sebzó tündér.

Lám, most is pontosan tudta, hova szúrjon.

– Első feladat: futás hazáig – szúrte Rikke a fogai között. – Legközelebb innen folytatjuk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ne már! Éppen csak megérkeztem!

– Késtél, és én nem tűröm a késést. Elkódorogtad az idődet. Indíts!

Delvin megfordult. A fenekén megfeszült a nadrág, nem lett volna szabad megbámulni – másfelől persze nem is volt tilos, elvégre egy nagykorú állampolgárról volt szó.

Valami lebuktathatta, mert Delvin visszanézett rá a válla felett.

– Futsz velem? – kérdezte kihívóan. Szexin. Rikke nyelt egyet.

– Akkor megkergetnélek.

Delvin elmosolyodott, és nekiiramodott. Kecsesen. Egy pillanattal később pedig átalakult. Rikke nem látta az arcát, még a hegyes füleket sem, viszont látta, ahogy kitarta a szárnyát. Aranybarnán csillogó, vékony, de erős, lenyűgözően szép volt, könnyedén libbent, nem emelte meg a fiút, inkább csak lendületet adott neki.

Eltűnt a fák között. Az ágak, de még a törzsek is elhajlottak az útjából, és amikor Rikke végre felocsúdott és utánalódult, előtte már ott álltak masszívan és erősen. A válla nekicsapódott egy törzsnek, egy kiálló göcsört végighorzsolta a karját, ősz szárította levelek zörrentek az arcába. Delvin nevetése kacskaringózott előtte, és Rikke belátta, hogy taktikát kell változtatnia.

A tündért nem szabad tiszta nyomon követni, mert az erdő mellette áll, a természetanya mellette áll. Megkönnyíti a léptét, akadályozza az üldözőjét. Neki nem a nyomában kell járnia, hanem a pályáját keresztezni. Rikke lassított inkább, és figyelte, mikor hol villan fel Delvin szárnya. Felvette a másalakját. Az erdő így már neki is barátja lett.

Régi barát, gyerekkori jó barát. Ez az ő földjük volt, az otthona, ahol felnőtt, ahol ismert minden fát, ahol az apja tanította, a testvérei játékba hívták, a bátyja az első hódításáról beszélt, a húga első hódolóját meg együtt morogták meg játékból. Ő itt otthon volt – itt ő volt otthon, és nem létezett olyan alku, ami ezt elvehette tőle. A lehajló ágak végén reszketeg levélujjak simogatták meg a fejét, a szeme könnyebben követte a törzsek táncát, ahol kitértek Delvin útjából, aztán visszakerültek a helyükre. Ha botlott is, négy lábon könnyebb volt visszanyerni az egyensúlyát, de a kiálló gyökereket is jobban érezte így a teste.

Nem követte Delvint, hanem felgyorsított, hogy oldalról elébe kerülhessen. A fiú nem taktikázott, nem rejtőzött, nem is menekült igazán,